

המעשה הוא העיקר

חודש אלול

פתיחה

ידוע מ"ש רבינו הזקן בביאור ענינו של חודש אלול – "ע"פ משל למלך שקודם בואו לעיר יוצאין אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה, ואז רשאין [ויכולים] כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם... וכך הענין ע"ד משל בחודש אלול יוצאין להקביל אור פניו ית' בשדה... יאר ה' פניו אליך".¹

האופן בפרטיות איך שיהודי צריך לעשות העבודה דלול – לא נאמר בפירוט בתורה שבכתב ובספרי תורה שבע"פ, כי זה ניתן לכא"א, שיתבונן לפי כללי התורה איך שצריך לחזק יותר את הקשר שלו עם הקב"ה. ובדואי – ע"י קיום ההוראות שהפוסקים בדורות שלפני זה כבר הורו.²

ענינו חשבון הנפש דשנה החולפת, ובעיקר - ההכנה לשנה החדשה

א. חודש אלול (החל מיום א' דראש חודש³) הוא חודש החשבון והתשובה – שבו עושים חשבון-נפש על כל העבודה כמשך השנה קודמת כולה, כדי לתקן ולהשלים את החסר כו', ועוד וגם זה עיקר שעל ידי זה נעשית ההכנה לעבודה דשנה הבא עלינו לטובה, שתהי' באופן נעלה יותר, עד לתכלית השלימות.⁵

ב. יש לעורר ולזרז אודות כל עניני העבודה דחודש אלול, חשבון-נפש ותיקון ושלימות השנה החולפת והכנה לשנה הבא עלינו לטובה, ככל פרטי עניני העבודה הנרמזים בחמשת הראשי תיבות ד"אלול", תורה עבודה וגמ"ח, תשובה וגאולה.⁶

זאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ"ח ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד.

- 1) ש"פ ראה תשמ"ח – התוועדויות ע' 200.
- 2) וראה ש"פ שופטים תשמ"ח – התוועדויות ע' 235: "ובכללות – שאלול הוא חודש החשבון והתשובה על כללות העבודה במשך השנה, כמרומו גם בחמשה הר"ת ד"אלול", כנגד תורה עבודה וגמ"ח, תשובה וגאולה, כולל ובמיוחד – המנהגים דחודש אלול בש"ע ואחרונים, ומהם: המנהג לאחל לכא"א כתיבה ותחימה טובה, המנהג לפשפש בדקדוקי מצוה, לבדוק התפילין ומזויות וכו'. המנהג להרבות בצדקה. ועוד".
- 3) ראה ש"פ שופטים תשמ"ט – התוועדויות ע' 236: "אף שימי החודש מתחילים מיום השני דראש חודש אלול, כי, העבודה דחודש אלול מתחילה כבר ביום הראשון דר"ח, עם היותו יום השלושים דחודש מנחם-אב". ושם ע' 236: "ובזה גופא ישנה הדגשה מיוחדת על העבודה הפרטית דכל יום ויום בפ"ע, ובלשון הידוע "כל יומא ויומא עביד עבידתי" – דיש לומר, שבכל יום יום מימי החודש פועלים בנוגע לאותו יום בחודש בכל חדשי השנה [ושם] הערה 6: ע"ד שמצינו בנוגע להימים שבין ר"ה ליוה"כ – שבעה ימים הכוללים שבעת ימי השבוע, שכל א' מהם שייך ופועל על אותו יום בשבוע במשך השבועות דכל השנה כולה] (הן בנוגע לשנה החולפת והן בנוגע לשנה הבעל"ט), היינו, שביום ראשון דחודש אלול נעשית העבודה בנוגע ליום ראשון שבכל חדשי השנה, וע"ז בשאר ימי חודש אלול, עד ליום ל"ט אלול, שבו נעשית העבודה בנוגע ליום ל"ט (וגם בנוגע ליום ל') שבכל חדשי השנה".
- 4) ראה ש"פ עקב תנש"א – התוועדויות ע' 167-8: "...נקודה עיקרית שצריכה להיות בחשבון הנפש דחודש אלול: החשבון צדק דהעבודה במשך כל ימי השנה צריך להיות בשלשה ענינים: (א) כיצד עבד יהודי את עבודתו ד"אני לדוד" בדרך מלמטה למעלה, כמה כוחות עצמו ויגיעה השקיע בעבודה זו, ובכללות – החשבון בנוגע להעבודה בבירור הגוף וחלקו בעולם. (ב) נוסף לזה – אין ליהודי להסתפק רק בחשבון הנפש בנוגע לעבודתו מן הקל על הכבד, אלא צריך לעשות גם חשבון כיצד עבד את עבודתו ד"דודי ל"י בדרך מלמעלה למטה, עבודה בשלימות (של שבת) שכל יהודי יכול וצריך לדרוש מעצמו מצד זה שיש לו נשמה [שהקב"ה בעצמו, "מלך חי וקיים", נתן לו ונותן לו בכל בוקר]. (ג) ונוסף לזה צריך להיות אצלנו גם החיבור דשני הענינים יחדיו: אפילו כאשר ראה אוחז בשלימות העבודה, ה"ז צריך להיות קשור עם ("דודי) ל"י, עם האדם ("אני") כפי שהוא נמצא נשמה בגוף במטה, ואדרבה: דווקא ע"י ה"אני לדוד" נפעל הגילוי ד"דודי לי. עיין שם בארוכה.
- 5) ש"פ ראה תשמ"ח – התוועדויות ע' 198.
- 6) ש"פ ראה תשמ"ח – התוועדויות ע' 208. ושם ע' 198 הערה 7: "ובפרטיות: "אנה לידו

ג. פשוט, שהחשבון והתשובה אינם רק על ענינים כלתי-רצויים ח"ו, אלא, גם מי שלא חטא ולא פגם כו', הרי, כשעושה חשבון-צדק כנפשו רואה שבכמה ענינים יש עדיין חסרון כעבודתו מכיון שהי' יכול להוסיף כהנה וכהנה.⁷

ד. מבואר באחרונים שחודש אלול הוא הזמן המתאים להרכות בתפלות ותחנונים,⁸ שההדגשה אצל כל בני ישראל היא שמוסיפים בעניני תפלה, ועד שאפילו תלמידי-הכמים ממעטים מזמן לימודם בתורה כדי להוסיף בעניני תפלה.⁹

חיבור תורה עם תפלה

ה. והדגשה מיוחדת בנוגע להוספה בלימוד התורה – שהענין דמלך כשדה קשור בעיקר עם לימוד התורה, ובפרט שגם השלימות דעבודת התשובה שבחודש אלול – תשובה עילאה – היא על ידי לימוד התורה.¹⁰

ו. בהוספה בלימוד התורה שבחודש אלול צריך להיות הדגשה מיוחדת על ענין התפלה שבתורה, ובפרט על ידי לימוד פנימיות (סתים) התורה, שעל ידה נעשית ההתקשרות דפנימיות (סתים) דישראל אם הפנימיות (סתים) דהקדוש ברוך הוא.¹¹

ז. לפרסם ע"ד העבודה שבחמשת הר"ת דאלול ולהדגיש ענין הגאולה

ח. לפרסם ולעודד בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומזת בחמשת הראשי-תיבות דתורה תפלה וגמ"ח תשובה וגאולה.¹²

ט. הדגשה מיוחדת יש לשים בנוגע לענין הגאולה – הנרמז בראשי תיבות "אשירה לה' ויאמרו לאמר" כפי שחודרת ככל עניני העבודה.¹³

י. החשבון צדק צריך להיות במיוחד שהגאולה צריכה לבוא

כ. בדורנו זה ובזמננו זה חשבוננו הצדק של חודש אלול צריך להיות במיוחד בנוגע למצב דעקבתא משיחא - יהודי צריך להיות מקבל את הכחות הגדולים ביותר לעורר עצמו ולעורר אחרים, ובעיקר לעורר כביכול את הקדוש ברוך הוא – שלפי כל החשבונות הי' צריך הקדוש ברוך הוא מזמן להביא כבר את הגאולה.¹⁴

ל. השמחה דחודש הוא למעלה מהגבלות, להוסיף בהתוועדויות של שמחה

מ. השמחה דחודש אלול, הבאה מזה שה"מלך כשדה",¹⁴ מזה שבני' קשורים עם עצמותו ית' – הרי זה למעלה ממדידות והגבלות,¹⁵ [ולכן אין זה כגדר ציווי וחייב].¹⁶

ושמתי לך" – תורה, "אני לדודי ודודי ל"י" – עבודה (תפלה), "איש לרעהו ומתנות לאביונים" – גמ"ח, "אח לבבך ואת לבב" – תשובה, "אשירה לה' ויאמרו לאמר" – גאולה (ראה קונטרס משיחות ש"פ ראה תשמ"ו ושי"ט). וראה שיחות (ליל ומוצאי) ח"י אלול תשמ"ט – התוועדויות ע' 330: כיון שהר"ת (ז) תשובה בפשטות כוללת כל התורה ומצות, נמצא, שבפסוק "ומל ה' אלקיך את לבבך גו" ענין התשובה נכללים גם כל שאר הר"ת דאלול – ג' הקיין דתורה עבודה וגמ"ח, תשובה (כמצוה פרטית) וגאולה [בשוה"ג: וע"ז בנוגע להר"ת (ז)גאולה, שנוסף על ענינה הפרטי, ה"ה כוללת כל עניני התנ"כ, ובמילא, כוללת גם כל שאר הר"ת דאלול]. וראה ש"פ ראה תשמ"ח – התוועדויות ע' 198 הערה 8: "ובלשון הקבלה והחסידות – שהעבודה היא בחמש ענינים (דרגות), כנגד חמשה שמות שנקראו לנשמה, נפש רוח נשמה ח' יחידה". אודות העבודה בענין הגאולה בחודש אלול ראה בארוכה ש"פ ראה תשמ"ח – התוועדויות ע' 198 ואילך. ועוד.

7) ש"פ ראה תשמ"ח – התוועדויות ע' 198 הערה 4: "כמ"ש "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", מלשון חסרון, כמ"ש "הייתי אני ובני שלמה חטאים", "חסרים".

9) ראשי דברים משיחת מוצאי יום ד' ח"י אלול ה'תנש"א.

10) ש"פ שופטים תש"נ – התוועדויות ע' 203.

11) ש"פ תבא תש"נ – התוועדויות ע' 255.

12) ש"פ ראה תנש"א – התוועדויות ע' 188: "ע"ז שחודרים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד ממש רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא". וראה ש"פ שופטים תש"נ – התוועדויות ע' 203: "בעמדינו ביום הש"ק הראשון דחודש אלול, יש לעורר ולפרסם אודות כל עניני העבודה דחודש אלול...". ועוד.

13) ש"פ עקב תנש"א – התוועדויות ע' 170: "שלפי כל החשבונות שהקב"ה הראה בתורתו ובהיטים שהיה עושה בעולם... ובפרט בשנה זו, שלפי כל החשבונות והסימנים היא ה"שנה שמלך המשיח נתגלה ב...".

14) ראה ש"פ שופטים תשמ"ח – התוועדויות ע' 230: "וצריך להבין: מכיון שבחודש אלול ה"מלך בשדה", שהקב"ה נמצא עם כא"א (אפילו) כמו שהוא בעניני חול שלו – הי' אדרבא

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח,

ולעילוי נשמת הרה"ק ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת.נ.ו. ה. נדפס ע"י בנם הרה"ק ר' אמיתי וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני

נא לתלות על כותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתנו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

יא. להוסיף בהתוועדויות של שמחה בקשר עם חודש אלול¹⁷.

השתדלות במנהגי אלול

יב. להשתדל לברך (ולהתברך) איש את רעהו ואשה את רעותה (וכן הטף, ילד לחבירו, וילדה לחברתה), לכאו"א כפרטיות ולכלל ישראל, בכרכת כתיבה והתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, הן בע"פ, פנים אל פנים, והן בכתב¹⁸.

יג. יש לברך עוה"פ ברכת כתיבה והתימה טובה (אע"פ שכבר בירכו כמ"פ), אשר, על ידי זה ניתוסף עוד יותר בהכתיבה וההתימה טובה, בטוב הנראה והנגלה, שכבר נתן הקדוש ברוך הוא לכאו"א בתוך כלל ישראל, עד להוספה שבאין ערוך¹⁹.

יד. "המנהגי ישראל" הוא, שגם ילדים שקודם כר-מצוה או בת-מצוה יברכו, (בכתיבה והתימה טובה) [אף שאין זה דרך ארץ וכבוד שילד קטן יברך אדם מבוגר]²⁰.

לבדוק התפילין ומזוזות - ולפרסם לכל אחינו בני"י - שליט"א

טו. איתא באחרונים "יש אנשי מעשה נוהגין שבחודש הזה כחודש הזה מפשפשים בדיקדוקי מצוה להיות כודק וכוחן תפילין ומזוזות שלהם, וכל אשר ימצא שם בדיק משאר מצוות, והוא מנהג טוב" - שעל ידי זה יתוסף בכרכת ה' בכלל, ובפרט בכרכת כתיבה והתימה טובה, לשנה טובה ומתוקה²¹.

טז. בנוסף לקיום המנהג, כל אחד לעצמו כדאי ונכון ביותר שכל אחד ואחד ישתדל לפרסם זאת בכל מקום שידו מגעת, בכל מקום

צריך להיות אז שמחה הכי גדולה ובפרט כמודגש בשם חודש אלול ר"ת "אני לדודי ודודי לי", ש"דוד" מורה על אהבה (וקירוב בין הקב"ה לבני"י), ובלשון הב"ח: "ליבו קרוב אל דודו בתשובה, ואז דודו קרוב לקבל תשובה מאהבה". ובפרט שכל בחודש אלול הקב"ה הוא כמו "מלך בשדה", שמראה פנים שוחקות לכולם" (ששחוק הוא בדוגמת שמחה) - הרי זה צריך לעורר שמחה גם אצל בני"י, כמים הפנים לפנים. ואע"כ, לא רק שלא מצינו שבחודש אלול יהי' חיוב דיעונו ושמחה, אלא יתירה מזו: המשל ד"מלך בשדה" - שאז הוא "מראה פנים שוחקות לכולם" - הוא ביאור על זה שאלול אינו יר"ט, שזה שולל (לכאורה) חיוב השמחה באלול? ושם ע' 234: "ע"פ כל הגילוי יש לומר, שזה שאין ציווי שבחודש אלול צריך להיות בשמחה, ולא רק שאין ציווי על זה (מן התורה וגם לא בדברי סופרים) אלא שלא נמצא אפי' בדברי האחרונים, כולל גם דרושי חסידות - אע"פ שלא יכול להיות שמחה יותר גדולה מזה שהקב"ה מקבל את כל אחד ואחד, ב"סדר פנים יפות" ו"מראה פנים שוחקות לכולם" - הוא כי השמחה חודש אלול היא למעלה מגדר יום (אפי' מגדר ציווי דמנהג הכתוב בספרים): השמחה דיהודי שבאה מ"אני לדודי ודודי לי", מזה שעצם מציאותו קשורה עם עצמותו ית' (שלמעלה מתואר מלך), היא למעלה מגדר ציווי. ושם ע' 239: "ועד"ז מובן בנוגע לענין השמחה - שלא נתפרש להיותו דבר המובן מאלו, ואדרבה, השמחה מצד גילוי המלך בשדה היא באופן נעלה יותר מאשר בעיר הבריה והיכל המלך. ויש להוסיף, שמכיון שהשמחה מצד מלך בשדה היא ע"פ טבע האדם - ובפרט ע"פ שכל - יש לנצל טבע זה בעבודת האדם". (15) תשמ"ח שם ע' 234 הערה 93: "יש לומר, שגם השמחה דפורים היא "עד דלא ידע", למעלה מהמידות וההגבלות דטעם ודעת (כי הגילוי דפורים הוא למעלה מהשתלשלות . . .) - מ"מ, מזה שיש ציווי על שמחה זו ("חייב לבסומי כ' עד דלא ידע"), מוכח שיש "ציור" בהשמחה (אלא "שציור" זה הוא למעלה מהדעת), משא"כ באלול. וצ"ע".

(16) ש"פ שופטים תשמ"ח - התוועדויות ע' 234: "...שמחת יר"ט, מכיון שהשמחה היא מהגילוי אור שמאיר בי"ט, לכן במדידת ההגבלות, לפי מעלת האור דהיר"ט, ולכן יש על זה ציווי וחיוב". משא"כ השמחה חודש אלול וכו'.

(17) ראשי-דברים מהתוועדות דש"פ תצא ד"ד אלול תנש"א.

(18) ש"פ ראה תשמ"ח - התוועדויות ע' 209: "כמובא באחרונים ש"נוהגים שככותב אדם לחבירו אגרת שלומים מן י"ח אלול עד יוה"כ רומז לו . . . שהוא מעתיר עליו שיזכה בימי הדין הבאים לטובה להיות נכתב ונחתם ספר חיים טובים", אשר, ברכתו של איש ישראל, ובפרט בעת רצון, חודש הרחמים, כשהמלך בשדה כו' ומראה פנים שוחקות לכולם, וממלא בקשותיהם, ומוסיפה בברכתו של הקב"ה למלא משאלותיהם של כאו"א מישראל, בכל המצטרך להם, בגשמיות וברוחניות גם יחד".

(19) שיהיה ל"ב אלול תשמ"ח - התוועדויות ע' 332-3: "מנהגי ישראל לברך איש את רעהו בכתיבה וחתימה טובה החל מר"ח אלול . . . ומובן, שבחודש אלול גופא הולך וניתוסף בזה מיום ליום, ועאכ"כ בימי סגולה, כמו, ח"י אלול, ובפרט השבת הקשור עם התחלת הסליחות, ב"מוצאי מנוחה" (לאחרי שכבר עבר רובו ככולו של חודש אלול, שהמלך בשדה), והולך ומוסיף מיום ליום בימי הסליחות עצמם, ועאכ"כ השבת שלאח"י (שממנו מתברך ר"ה), שאף הוא מתברך מהשבת דהתחלת הסליחות - שבימי סגולה אלו ניתוסף בזה כהנה וכהנה, עד להוספה שבאין ערוך. ולכן, יש לנצל את ההזדמנות הנוספת ולברך עוה"פ כו'".

(20) שיחת ג' דסליחות, כ"ד אלול תשמ"ח - התוועדויות ע' 339: "ומכאן, שגם להם ניתן הכח להמשיך את ברכת ה', שהרי בכל"כ ענינים יש לקטנים כח כמו המבוגרים... ואדרבה, הילד מבקש מהמבוגר שיברכהו, מ"מ, מכיון שבזמננו ישנם ילדים שאינם מתנהגים בכבוד הראוי כו', הרי טוב ויענינו זאת ונתייחס חיוביים וטובים, בברכות כו', ובפרט בימי סגולה".

(21) ש"פ ראה תשמ"ח - התוועדויות ע' 209. מטה אפרים א"ח סתקפ"א סי'.

ומקום, לכל אחינו בני"י - שליט"א²².

יז. כדאי ונכון ביותר שכל אחד ואחד ישתדל לפרסם זה (נוסף על הקיום בעצמו) בכל מקום שידו מגעת, בכל מקום ומקום, לכל אחינו בני"י - שליט"א²².

אם לא תקעו בשופר בשחרית לתקוע לאחר מנחה

יח באם לא תקעו בשופר בסיום תפלת שחרית מנהג נכון הוא לתקוע לאחר תפלת מנחה²³.

להתעסק בעסקנות ציבורית גם כשצריך לוותר על השלימות שלו

יט. בחודש אלול צריכה להיות הדגשה יתירה גם על העבודה עם הזולת וכלל ישראל וזאת גם אם צריך לוותר לפי שעה על השלימות שלו וטובת הזולת, ובפרט שסוף כל סוף לא יחסר גם אצלו מאומה²⁴.

בחודש אלול הצדקה צריך להיות דבר חשוב

כ. מצות הצדקה נרמזת בראשי התיבות של חודש אלול בפסוק "[איש לרעהו] ומתנות לאביניום" היינו שנתנת הצדקה בחודש זה צריכה להיות באופן ד"מתנות (לאביניום)", נתנת דבר חשוב, הן מצד כמות הצדקה והן מצד איכות הצדקה - שתהי' דבר חשוב הן מצד הנותן והן מצד המקבל²⁵.

לפרסם בכל מקום ע"ד ההשתדלות בנתינת צרכי החג לכל הזקוקים

כא. חודש אלול הוא גם הכנה לקראת ראש השנה והמועדים דחודש תשרי בכלל²⁶. ולכן הרי זה זמן המתאים לספק את צרכי החג לכל אלו שזקוקים לכך, מתחיל מראש השנה²⁷ ועל דרך זה צרכי החג דערכ יום הכיפורים ומוצאי יום הכיפורים, וכו'²⁸.

כב. לפרסם בכל מקום ומקום (כולל אלו שהולכים לדבר בכת-י-כנסיות²⁹) ע"ד ההשתדלות בנתינת צרכי החג לכל הזקוקים שלושים יום לפני החג³⁰, ועוד לפני זה בנוגע לצרכי ראש השנה, כלשון הכתוב "אכלו משמנים ושתו ממתקים"³¹.

(22) ש"פ ראה תשמ"ח - התוועדויות ע' 209.

(23) משיחת יום ג' דסליחות כ"ד אלול - לנשי ובנות תב"ד תנש"א - התוועדויות ע' 314 [ובר"ד שם]: "מאיזה סיבה שתהי', סיבה טובה, שהיו עסוקים במצוה שהזמן גרמא וכו' . . . [בר"ד: כמדובר כמ"פ] ויש רמז בזה בכמה מקומות".

(24) ש"פ שופטים תשמ"ט - התוועדויות ע' 243: "ואדרבה, ע"י פעולתו עם הזולת נעשים מחוץ ולבו זכים אלף פעמים ככה. ובפרטיות יותר - שביחד עם ההוספה בכל עניני העבודה שלו צריך להוסיף בחודש אלול גם בעסקנות ציבורית, הן לטובת כלל ישראל, והן לטובת כל יחיד ויחיד מישראל (כולל שיתוסף אצלו בכל עניני העבודה חודש אלול), ובכללות - החשבון של כללות העבודה במשך השנה החולפת ושל ההכנה לשנה הבע"ט, כולל גם בנוגע לקיום המנהגים המיוחדים חודש אלול, החל מהמנהג דחקיית שופר, המנהג דאמירת המזמור "לדוד ה' אורי וישעי" (עד אחר הוש"ו), וכן המנהג דאמירת ג' מזמורי תהלים מיום ב' דר"ח אלול עד יוה"כ, ובויה"כ ל"ו מזמורים (כ"ז נוסף על השיעור החדשי), וכי"ב בשאר מנהגי ישראל, נהרא נהרא ופשוט".

(25) שיחת כ"ו מנחם אב תשמ"ט - התוועדויות ע' 209: "בעמדנו לאחר ש"ק מברכים החודש אלול, יש לעורר אודות אחד הענינים העיקריים חודש זה, המרומז בראשי תיבות הידיועים חודש אלול, שא' מהם הוא "איש לרעהו ומתנות לאביניום" - רמז לענין הצדקה. וי"ל הדיוק בזה: תוכן הענין דמתנה - "מתנות לאביניום" - בלשון בני אדם ובהנהגת בני אדם, קאי על נתינת של דבר חשוב (ולא רק שיה פרוטה או אפי' פרוטה ומחצה או ב' פרוטות וכי"ב), וטעם הדבר מובן ע"פ מאח"ל שנתנת מתנה היא מפני ש"עביד נייחא לנפשי, היינו שמקבל המתנה גרם להנותן נח"ו, וממילא מובן שהמתנה צ"ל דבר חשוב הן מצד הנותן - שכאשר הנותן הוא אדם חשוב, אזי המתנה חשובה עוד יותר וכלל שגודל חשיבותו כן גודל חשיבות המתנה, והן מצד המקבל - שהמתנה תהי' דבר חשוב ביחס אליו, שכאשר יספר שקיבל מתנה מפב"פ או שרואים את נתינת המתנה, יהי' ניכר שקיבל דבר חשוב, וכפי שרואים בפועל במנהג בני אדם גם בנוגע למתנות לבני הבית, כנהוג בכמה מאורעות לחת לבני הבית מתנות כו'. ומהו יענו לימוד והוראה בנוגע לנתינת הצדקה בחודש אלול שצ"ל . . . נתינת מפני ש"עביד נייחא לנפשי" ומובן בפשטות שהיינו דוקא כאשר ע"י המתנה מוכיח הנותן עד כמה המקבל נחשב בעיניו וראוי לקבל את המתנה, ופשוטא - שאין מקום לנתינה שהיא היפך הכבוד וכי"ב".

(26) "החל מר"ח אלול, שלושים יום קודם ראש השנה, ובפרט מט"ו אלול - שבועיים קודם ר"ה, ושלושים יום קודם חג הסוכות".

(27) "כשישנו החיוב של "אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלו מנות לאין נכון לר"י".

(28) ש"פ תצא תש"נ - התוועדויות ע' 230: "ל'אח"ז - חג הסוכות, שמיני עצרת ושמחת תורה".

(29) ראשי-דברים מהתוועדות דש"פ תצא תנש"א.

(30) ש"פ תצא תנש"א - ע' 241: "כדי שיוכלו להיכנות ל"זמן שמחתנו" מתוך מנוחה שמחה וטוב לב".

(31) שם.